

Senyor bisbe

DIA ONOMÀSTIC DEL SENYOR BISBE

Des de les pàgines del Butlletí Oficial del Bisbat recordem a tots els lectors que el dia 28 de febrer és sant Romà, abat, festa onomàstica del bisbe de la diòcesi.

Desitgem que el Senyor beneeixi el nostre cap i pastor i que la gràcia de l'ordenació episcopal l'acompanyi en l'exercici del seu ministeri.

Bisbe Romà, per molts anys. Ens unim a la vostra alegria i compteu amb la nostra pregària.

HOMILIES

> SOLEMNITAT DE LA MARE DE DÉU

Homília pronunciada a la catedral de Vic el dia 1 de gener del 2011.

Avui és el dia de Cap d'Any i estrenem un any nou, el 2011. Els auguris que ens presenten els mitjans de comunicació i el que veien en el nostre entorn o potser ben a prop en les nostres famílies no ens ajuda pas a afrontar l'any nou amb optimisme. Sembla que econòmicament no serà un any gaire bo. Però els cristians, els qui sabem que Déu és present en la història de la humanitat, no podem fer res més que començar l'any amb esperança. Déu no

abandona mai la humanitat. Déu ens acompanyarà en el nou any que avui iniciem. Les paraules de la benedicció dels sacerdots són també per a nosaltres, que sabem que, en Crist, Déu ens ha beneït amb tota mena de benediccions: *Que el Senyor et beneeixi i et guardi... Que el Senyor giri cap a tu la mirada i et doni la pau.* Aquesta és la benedicció del Senyor que ens desitgem els uns als altres, juntament amb el desig i pregària que hem cantat en el salm: *Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi.*

Comencem l'any nou en el dia en què l'Església celebra l'octava de Nadal. Avui fa vuit dies que celebràvem el naixement del Senyor. I, tal com hem escoltat en l'evangeli: *Passats vuit dies, quan hagueren de circumcidar-lo, li posaren el nom que havia indicat l'àngel abans que el concebés la seva mare.* Jesús, com a baró del poble d'Israel, havia de ser circumcidat, per a expressar l'aliança de Déu amb el seu poble, tal com va fer Abraham amb el seu fill Isaac, i ell amb els seus fills i fins ara en què els jueus continuen aquesta pràctica religiosa. Jesús pertany al poble d'Israel i en ell es compleixen totes les prescripcions de la Llei.

També en aquest dia li va ser imposat el nom de Jesús, que té per significat «Déu és la salvació, Déu ajuda i allibera, Déu és salvador». Jesús és l'Emmanuel, el Déu-amb-nosaltres, el Déu que allibera i salva. Ell és l'únic salvador de tots els homes. Nosaltres, amb sant Pere en l'inici de l'Església missi-

onera, proclamem ben clar: *La salvació no es troba en ningú més, perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom (que el nom de Jesús) que pugui salvar-nos.* I nosaltres proclamem el nom de Jesús amb el desig que tots els homes puguin trobar-se amb el qui els dóna el sentit de la vida. I aquest desig és la urgència de l'Església — que ha de ser també la nostra— d'una nova evangelització entre nosaltres. El nostre país, amb fortes arrels cristianes, un país que té en Jesús el seu cor i la seva ànima en la seva història i cultura més clara i diàfana, està oblidant-lo, arraconant-lo; aquest nostre país, les persones que el formem, necessita un nou anunci clar, senzill, explícit de Jesús, salvador de la humanitat, salvador de tots els homes i de tot l'home. Aquesta és tasca de tots i cada un dels cristians, de tots i cada un de nosaltres, germans i germanes.

Avui, primer dia de l'any l'Església celebra la solemnitat de Santa Maria, Mare de Déu. La nostra mirada al misteri de l'Encarnació es fixa en aquella que és amb tota veritat Mare de Déu. El Fill etern de Déu ha nascut de Maria. Ella és la que, com tota mare, el va concebre en el seu si, el va portar en el seu sant ventre, el va infantar a Betlem, el va alletar, vestir i, amb sant Josep, el seu espòs, li va ensenyar a caminar i aprendre a parlar i a resar... Totes les coses pròpies d'una mare, ella ho va fer amb tota veritat. I la mare no ho és solament del cos, ella és mare de la persona. I Jesús és el Fill etern de Déu, igual en divinitat al Pare, de la mateixa essència

divina. Per això nosaltres podem dir i hem de dir de Maria que és la Mare de Déu.

I sant Pau, en el fragment de la carta als Gàlates que hem escoltat, ha expressat aquesta veritat en relació amb la nostra filiació divina. Perquè el Fill de Déu ha nascut d'una dona i sota la Llei, nosaltres som fills de Déu, per l'Esperit de Jesús que ens ha estat donat. I això ens porta altra vegada a mirar el lema i el tema d'aquest curs pastoral a la nostra diòcesi. Cal recordar el nostre baptisme i cal preguntar: «Què n'has fet, del teu baptisme?» Pel baptisme nosaltres hem estat incorporats a la vida de Crist. Pel misteri de la seva encarnació, de la seva mort i resurrecció, nosaltres, si per la fe acceptem la salvació que ell ens ofereix, rebem el do de l'Esperit Sant que ens fa dir amb tota veritat «Abbà, Pare» i ens dóna la força de l'amor confiat per a poder viure sempre i en tot moment com a fills de Déu, i som hereus de la vida eterna. Preguntem-nos, doncs: Tenim realment consciència de ser fills de Déu? És la nostra vida reflex de la filiació divina rebuda? ¿Invoquem Déu com a Pare, amb tota confiança?

Maria —hem escoltat en l'evangeli d'avui— *conservava tots aquests records en el seu cor i els meditava.* Maria, Mare de Déu, és també mare de l'Església, i al mateix temps és mirall de l'Església. El que és l'Església, el que hem de ser nosaltres, es reflecteix i es fa realitat plena en Maria. Amb aquesta actitud d'acollir en el cor i de meditar, Maria

és per a nosaltres model per a acollir la Paraula de Déu, que és Jesús, el Fill de Déu, fill de Maria. En la nostra vida quotidiana —i és un bon moment a l'inici del nou any per a recordar-ho— necessitem parar-nos per a acollir el misteri de Crist que continuament se'ns revela i ens parla al cor. La litúrgia i especialment l'Eucaristia és el lloc, l'àmbit en què Déu ens parla en la nostra vida, parla avui al seu poble, que escolta i respon. Que, en aquest any, Déu ens faci el do de la celebració dominical de l'Eucaristia, i nosaltres hi siguem ben fidels! Quant de bé rebrem de l'escolta sincera de la paraula a imitació de Maria!

Però també és molt bo i convenient que fem en l'àmbit familiar i cadascú personalment la lectura orant de la Paraula de Déu. És aquest «meditar en el seu cor» que feia Maria i que abans hem esmentat. Quan ens posem, havent invocat l'Esperit Sant amb humilitat, davant la Paraula de Déu, aquesta s'il·lumina i ens parla al cor. El papa Benet XVI, en l'exhortació apostòlica *Verbum Domini*, ens indica les preguntes de sempre en la tradició de l'Església davant la Paraula de Déu, acollida i meditada: Què em diu el text bíblic en ell mateix? Què em diu el text a mi? Què dic al Senyor com a resposta a la seva Paraula? Quina conversió de la ment, del cor i de la vida em demana el Senyor? I aquesta paraula acollida no arriba al seu terme fins que no mou el creient a donar-se als altres en la caritat. Aprenguem de Maria a acollir, meditar i fer

vida la Paraula. Tant de bo que, en aquest any que s'inicia, tinguéssim tots nosaltres el propòsit de dedicar uns minuts cada dia a la meditació de la Paraula, com Maria, la Mare del Senyor!

I una darrera reflexió a partir del missatge que el Papa ens ha donat per a aquest primer dia de l'any, Jornada Mundial de la Pau, sobre la llibertat religiosa amenaçada en el nostre món. Benet XVI ens diu: «Els cristians són actualment el grup religiós que sofreix el major nombre de persecucions a causa de la seva fe. Molts sofreixen cada dia ofenses i viuen sovint amb por per la seva recerca de la veritat, la seva fe en Jesucrist i la seva sincera crida perquè sigui reconeguda la llibertat religiosa. Tot això no es pot acceptar, perquè constitueix una ofensa a Déu i a la dignitat humana; a més, és una amenaça a la seguretat i a la pau, i impedeix la realització d'un autèntic desenvolupament humà integral.»

S'ha publicat una dada davant la qual no podem quedar indiferents: «L'any 2010 han mort al món 150.000 persones per la seva condició de cristians. El 75% dels perseguits per odi de la fe en el món pertanyen a l'Església Catòlica.» Recordem l'atemptat a uns cristians a Nigèria el dia de Nadal en una missa on han mort un centenar de persones i han quedat ferides quasi dues-centes. I coses semblants podríem dir de martiri i persecució en molts països del món, especialment d'Àfrica i d'Àsia: els catòlics d'Iraq

que han de fugir de les seves cases i del seu país, la població cristiana de Betlem que disminueix any rere any, els cristians coptes d'Egipte que viuen atemorits, els cristians al Pakistan que són fustigats...

Si davant d'això restéssim indiferents seria senyal d'una gran manca d'amor, no solament a la nostra fe cristiana i als nostres germans que estan sofrint persecució injusta en aquests moments arreu del món, sinó que a més seria senyal d'una gran manca d'estima a la humanitat i a la seva llibertat fonamental, la llibertat religiosa, i en el fons una actitud de menyspreu de la pau, perquè —com diu el tema del missatge papal abans esmentat— la llibertat religiosa és camí per a la pau.

Però hem de passar de la preocupació a la defensa de la llibertat religiosa. Hem de pregar i expressar la nostra solidaritat, proximitat i suport a totes les víctimes de la intolerància, de les agressions i de les persecucions per motius religiosos, sigui quina sigui la seva fe. Hem de fer-nos ressò allà on siguem i fer arribar la nostra preocupació a les instàncies de poder perquè es defensi realment la llibertat religiosa i cessi la persecució. Hem de denunciar tota realitat d'intolerància i defensar els més febles. Però tampoc no pensem que entre nosaltres no existeixen aquestes actituds. Solament vull expressar uns fets: ¿No serà per manca de llibertat religiosa i manifestació d'intolerància que els pares i els infants catòlics no puguin escollir classe de religió i moral

catòlica en algunes escoles per una manca d'oferta de part del centre, quan, de fet, la llei així ho exigeix? ¿No és una persecució sofisticada contra la religió que aquí, com en altres països de l'Europa occidental, es renegui de la pròpia història i dels símbols religiosos, en els quals es reflecteix la identitat i la cultura de la majoria dels ciutadans i que no són ofensius per a la resta?

Santa Maria, Mare de Déu, Mare del Príncep de la Pau, Reina de la Pau, pregueu per nosaltres pecadors ara i en l'hora de la nostra mort. Amén.

> FUNERAL DE MN. LLUÍS BOSCH I CAMPRUBÍ

Homília pronunciada a la parròquia de Sant Domènec de Vic el dia 24 de gener del 2011.

Rm 14,7-9.10b-12 // Lc 7,11-17

Acabem d'escoltar en l'evangeli com sant Lluc ens expressa els sentiments del cor de Jesús en veure la viuda de Nain que portava amb dolor a enterrar el seu fill únic: *Així que el Senyor la veié, se'n compadí i li digué: «No ploris.»*

Aquestes paraules tenen també per a nosaltres especial ressonància en l'enterrament de Mn. Lluís Bosch i Camprubí, perquè també el nostre cor i els nostres ulls ploren per la mort d'ell. Ell ens ha fet tant de bé! Ell ens ha estimat tant! Ell ens ha ajudat tant per a conèixer i estimar el que som!

Com a bisbe seu li vaig expressar moltes vegades el meu agraïment: «Mossèn Lluís, vós no em doneu res més que alegries. Gràcies!» I és que les seves obres, les seves paraules, la seva mirada, els seus gestos... tot ell parlava, encara que moltes vegades sense paraules, del seu bon cor, de la seva pau, que provenen del qui en la seva vida no ha volgut fer res més que servir Déu, servir els germans... En una paraula, un home que ha passat per la vida fent el bé.

Per tot això, i per tantes i tantes coses que cada un de vosaltres diria, germans i germanes, de la família, de les parròquies on ha servit, dels sacerdots que heu compartit tasques pastorals amb ell, dels Germans de la Salle, de la Casa Sacerdotal..., el nostre cor plora en el comiat de mossèn Lluís.

Però Crist, el Senyor, no solament va dir: No ploris, a la vidua de Naïn; sinó que la seva compassió va anar més enllà. La seva paraula va ser paraula eficaç i va cridar altra vegada a la vida el fill de la viuda que portaven a enterrar: *Jove, aixeca't*. En l'evangeli també trobem com Jesús crida: *Noia, aixeca't*, a la filla de Jaire que acabava de morir; i també trobem com crida a Llätzer dient-li: *Surt del sepulcre*, ell que ja feia quatre dies que era mort. Però sobretot en l'evangeli i en la predicació de l'Església veiem com Jesús el tercer dia ressuscita d'entre els morts, per a no morir mai més, i ressuscita ple de glòria.

Tot això manifesta la gran veritat que el mateix Jesús manifesta a Marta, la germana de Llätzer: *Jo sóc la resurrecció i la vida. Qui creu en mi, encara que mori, viurà. I tot aquell qui viu i creu en mi no morirà mai més. ¿Ho creus, això?* (Jn 11,25).

L'obra de la salvació de Déu a favor de la humanitat, per pura gràcia, per la sola raó de la seva infinita misericòrdia, és arrencar-la del poder de la mort, que per raó del pecat entrà en el món, com ens diu sant Pau en la carta als cristians de Roma: *Per obra d'un sol home va entrar el pecat al món, i amb el pecat hi entrà també la mort; i així la mort s'ha estès a tots els homes, ja que tots han pecat* (Rm 5,12).

El salari del pecat és la mort. Crist ens ha rescatat de la mort i de la mort eterna per la seva mort i resurrecció. Ell ha mort per nosaltres perquè nosaltres no morim eternament. En Crist sabem que el destí de la humanitat no és deixar un planeta ple de tombes; sinó que, amb Crist, sabem que ell ens rescata del poder de la mort. Nosaltres, creient i esperant en ell, hem vençut la mort. Sabem que la mort no té la darrera paraula. Sabem que l'amor misericordiós de Déu ens ha guanyat la vida eterna. Sabem que del sepulcre on som enterrats amb debilitat en sortirem victoriosos, perquè participem de la mateixa vida de Crist pel baptisme i per la vida de gràcia que actua en els nostres cors, per l'Esperit Sant que ens ha estat donat. Crist ens cridarà altra vegada a la vida per

a no morir mai més, com va cridar la filla de Jaire, com va cridar el fill de la viuda de Nain, com va cridar Llätzer. Per a tots i cada un de nosaltres serà veritat aquell fragment d'un himne baptismal que cita sant Pau en la carta als Efesis: *Aixeca't, tu que dorms, / ressuscita d'entre els morts, / i el Crist t'il·luminarà* (Ef 5,14).

Germans i germanes, en el dolor per la mort de mossèn Lluís, la nostra esperança en Crist el transfigura i el converteix en el goig dels qui posen la seva única esperança en el Senyor. Jesús també avui ens ha mirat, ha tingut compassió i ens ha donat la paraula de l'esperança que venç la mort. El nostre germà no ha mort per sempre. Ha estat cridat a la vida eterna. I en el darrer dia, quan es manifesti ple de glòria el nostre Rei i Senyor, serà cridat amb el seu cos dèbil per a ressuscitar i participar de la mateixa vida de Crist, la vida de la glòria.

Acollim també la paraula que el Senyor ens ha dit en les paraules de sant Pau en la carta als Romans que hem escoltat en la primera lectura: *Cap de nosaltres no viu ni mor per a ell mateix; mentre vivim, vivim per al Senyor, i quan morim, morim per al Senyor. Per això, tant si vivim com si morim, som del Senyor.*

La vida de Mn. Lluís Bosch fou sempre impregnada del desig de complir aquestes paraules de Pau: no viure per a ell mateix, viure per al Senyor. Ell és un dels joves que,

després de la guerra fratricida en aquest país, va escoltar la crida de Déu per a lliurar-se al sacerdoti. Aquests joves tenien ben present el testimoni de tants i tants sacerdots, religiosos i laics que havien donat la vida per confessar Crist. La sang dels màrtirs era, una vegada més, llavor de cristians. I ell, en els anys de dificultats en tots els camps, va saber, com tants i tants de sacerdots, ser fidel a la seva vocació, al seu Senyor, a la seva Església i al poble que el Senyor li encomanà.

La vida que, en la seva parròquia i església del castell de Boixadors, es va iniciar pel baptisme va anar fructificant en l'opció del seu cor jove, per a ser del tot del Senyor, consagrant-se en el ministeri sacerdotal al servei de l'Església. En la seva vida sacerdotal, sempre i fins al final de les seves forces serví amb alegria, diligència, humilitat i eficàcia els diferents ministeris encomanats: el ministeri de l'anunci de l'evangeli, el ministeri de la celebració dels misteris cristians, el ministeri de la caritat i de la comunió.

Avui el nostre cor, tot recordant la seva llarga vida —noranta-tres anys— i el seu llarg servei ministerial —seixanta-vuit anys— no pot fer res més que encomanar-lo a la misericòrdia de Déu perquè li doni el premi dels qui han estat servidors fidels. I, al mateix temps, el nostre cor no pot fer altra cosa que cantar la misericòrdia de Déu per l'obra que ha fet en el cor i en la vida de mossèn Lluís, sempre fidel, sempre servidor,

amb l'alegria i la pau del qui no és res més que un servidor de Crist.

Parlar de Mn. Lluís Bosch és parlar del Moli de Boixadors, la seva casa natal, de la qual ell estava tan orgullós. Però sobretot no podem recordar mossèn Lluís sense fer present la Mare de Déu de Boixadors. Ell es resistia al fet que la imatge no estigués a la parròquia nova de Sant Pere de Boixadors. I, en el seu zel d'home enamorat de la Mare de Déu, va aconseguir que tornés a ser present a la parròquia aquesta imatge amb tota la seva dolcesa i bellesa. I tampoc no puc deixar de recordar que ell va aconseguir que l'ofrena original a la Mare de Déu de Boixadors, l'os de la balena, tornés a ser al lloc on s'havia donat, prop de la Mare de Déu de Boixadors.

Per tot això, en aquests moments, també nosaltres, en la missa exequial, amb el dolor transfigurat en goig per l'esperança posada en el Senyor, en la força salvadora de la seva mort i resurrecció, contemplem Maria, Mare de Déu de Boixadors. I la contemplem amb la seva mirada dolça, amb els gestos tendres de mare, portant el seu fill al braç i acariciant el seu peu. I també contemplem com Jesús corona la seva mare, reina del cel i de la terra. I la nostra mirada de fe i esperança la contempla ara mirant el seu fill, mossèn Lluís, amb els seus ulls misericordiosos, i mostrant-li Jesús, fruit beneït del seu ventre. I mossèn Lluís, acollint la misericòrdia purificadora i il·luminadora que ve d'aquell

que és la llum i la vida, contempla amb tendresa Maria i la reconeix com a reina del cel, mare de l'Església, mare de l'autor de la vida i salvador dels homes.

Per intercessió de Maria, Mare de Déu de Boixadors, presentem al Pare del cel la nostra pregària per l'etern descans de Mn. Lluís Bosch i Camprubí. Li demanem que l'aculli amb la seva misericòrdia infinita, que hem descobert amb plenitud en el rostre del seu Fill, nostre Senyor Jesucrist. I també per intercessió de Maria, Mare de l'Església i Mare dels Apòstols, li demanem el do de les vocacions sacerdotals que necessitem per al servei de les nostres comunitats i parròquies. Que el Senyor ens doni molts i sants sacerdots. Que el Senyor ens doni joves que segueixen les petjades que han deixat els bons sacerdots d'aquesta diòcesi, com Mn. Lluís Bosch. Amén.

> INICI DE LA VISITA PASTORAL A L'ARXIPRESTAT DEL BAGES NORD

Homília pronunciada a la catedral de Vic, a l'altar de sant Bernat Calbó, el dia 26 de gener del 2011.

Ti 1,1-5 / Salm 95 / Mc 4, 21-25

Pau, servent de Déu, apòstol de Jesucrist. Amb aquestes paraules iniciava sant Pau la carta a Titus que en aquesta eucaristia hem proclamat. La consciència de la missió és clara en Pau, així com també la seva identitat de servidor de Déu. Així mateix, abans d'iniciar la visita pastoral a l'arxiprestat del

Bages Nord, vull expressar davant vostre, germans i germanes estimats, la consciència de sentir-me, per pura gràcia de Déu, també enviat pel Senyor a anunciar la Bona Nova de l'Evangeli. El ministeri episcopal fa present en l'Església el ministeri apostòlic que està al servei del Poble de Déu, perquè visqui sempre en *la fe i el coneixement de la religió veritable*. Pau i tots els altres apòstols, i els seus successors, com Timoteu i Titus, i tants i tants al llarg dels segles, van complir la missió amb plena fidelitat. Aquest matí la meua pregària, acompanyada per la vostra, demana al Senyor la gràcia de complir amb fidelitat i dedicació el meu ministeri en la visita pastoral que ara s'inicia. La intercessió de sant Bernat Calbó la demano, ja que ell fou bisbe, i bisbe sant, d'aquesta seu. I per la intercessió de tots els meus antecessors que han rebut la corona de la glòria per la seva fidelitat demano al Senyor que senti amb tots vosaltres la urgència de l'anunci evangèlic ara i sempre com sant Pau: *Ai de mi, si no anunciés l'Evangeli!* (1Co 9,16).

En l'evangeli hem escoltat de llavis de Jesús: *Qui hi ha que porti un llum per amagar-lo sota una mesura o sota el llit? No és per posar-lo en un lloc alt?* Aquestes paraules fan referència a la predicació del Regne de Déu. Jesús ha predicat i ensenyat el Regne de Déu i ho ha fet en públic, però no tot-hom ha acollit la seva predicació. La major part del poble ha endurit el seu cor en la incomprensió i en la incredulitat. Solament un petit grup de deixebles ha acollit les

paraules de Jesús i Déu els ha obert el misteri del Regne de Déu.

Però el major o menor èxit en la predicació no és la norma per a Crist i per a la seva Església. L'Evangeli ha de ser predicat per tot el món. *El llum no es pot amagar sota una mesura o sota el llit. El llum ha de ser posat en un lloc alt, perquè il·lumini tos els qui són a la casa*. Els deixebles han de portar aquesta llum al món sencer. L'Església ha continuat i ha de continuar fins a la fi dels segles la seva missió d'anunci de l'Evangeli.

La visita pastoral a les comunitats eclesials de part del bisbe diocesà té com a objectiu confortar en la fe tots els creients; però també té com a finalitat ajudar tots els membres de l'Església a fer present aquesta urgència missionera, la urgència d'anunciar el Regne de Déu a tots els homes. La nova evangelització és el repte d'ara i de sempre en l'Església. Cada generació ha de fer seu aquest repte. La fe sempre sorgeix en el cor de les persones si hi ha un altre que li fa l'anunci. La urgència de la predicació de l'Evangeli se sent avui, potser amb més intensitat, quan contemplem les noves generacions d'infants i joves que desconeixen les realitats més bàsiques de la nostra fe cristiana, les beceroles del qui aprèn en l'escola de vida que és l'Església de Crist, la família dels fills de Déu.

Tots hem de sentir ben nostra la crida a ser evangelitzadors, allà on siguem i amb

qui siguem. La millor caritat ens demana el servei a la veritat. La caritat sap descobrir sempre i en tot moment quan anunciar amb paraula explícita la veritat, i quan el silenci amarat de testimoni és paraula eloqüent. La veritat evangèlica és la llum que ha d'il·luminar tots els homes. Quan hom acull la paraula de veritat de l'evangeli es fa present i eficaç el Regne de Déu. El sol de l'amor de Déu il·lumina les tenebres del cor d'aquell que s'obre a la predicació de l'Evangeli. Jesucrist és la Bona Notícia, ell és l'Evangeli per a tots els homes.

La dimensió evangelitzadora és essencial per a les nostres comunitats. Si ens quedem tranquils en el grup dels qui les formem, i no som capaços d'engendrar anunci de l'Evangeli en els qui el desconeixen, és que fem allò que no plau al Senyor: «posar el llum sota una mesura o sota el llit». En Crist tots els homes són cridats a la salvació. La nostra paraula ha de ser la de la proposta a seguir el Crist.

L'Església no pot de cap de les maneres entendre la seva missió com un amagar-se. Els cristians som cridats a ser llum del món. El testimoni forma part de la nostra identitat. La llum no pot fer res que il·luminar. El foc no pot fer res més que donar escalf. El cristià, si ho és de veritat, sempre dona testimoni. Per això mateix, els corrents ideològics que volen recloure la fe cristiana en l'àmbit de la privacitat són contraris a la voluntat de Crist i a

la llibertat humana en la seva expressió primera i fonamental, la llibertat religiosa. L'Església ha de ser, i no pot deixar de ser, un signe de Déu en el món i donar testimoni de l'acció de Déu en ella i en tota la humanitat. L'Església és el llum que porta la llum del món, Crist el Senyor, *lumen gentium*, la llum del pobles.

L'anunci de la fe cristiana ha de portar en ell el testimoni de la caritat, de l'amor vertader que brolla de la fe. El papa Benet XVI ens ofereix en la seva primera encíclica que porta per títol *Deus caritas est* una reflexió que ens ajudarà a viure amb profunditat la nostra identitat que neix de Déu que és amor i porta a la caritat. Ell mateix diu en la línia de la nostra reflexió d'aquests moments convidant a viure l'amor, i així portar la llum de Déu al món: «L'amor és una llum —en el fons l'única— que il·lumina constantment un món fosc i ens dona la força per a viure i actuar. L'amor és possible, i nosaltres podem posar-lo en pràctica, perquè hem estat creats a imatge de Déu» (Benet XVI, *Deus caritas est*, 39).

Vull també compartir amb vosaltres el neguit per les vocacions al ministeri sacerdotal. També sant Pau, com hem escoltat, el portava convidant Titus a posar en cada comunitat preveres. Cal també que tots nosaltres sentim nostra aquesta preocupació que és del bisbe i de tots els qui estimen l'Església i que amb la pregària i el treball

amb els infants i els joves col·laborem perquè les comunitats tinguin el servei necessari i indispensable dels preveres per a poder viure la seva identitat de comunitats eucarístiques en què Crist és el cor i el centre.

Com sant Pau als destinataris de la seva carta, també en l'inici de la visita pastoral desitjo per a totes les comunitats parroquials i religioses de l'arxiprestat del Bages Nord la gràcia i la pau. Desitjo per a tots els preveres i religiosos, per a tots els agents de pastoral, per a tots els infants i joves, adults i ancians, per a tots els malalts i els qui pateixen en el cos o en l'esperit, la mirada benvolent de Déu, que és Amor, i la pau que ve de l'obra salvadora de Crist, mort en creu per amor.

Demano per a tots la intercessió de sant Bernat Calbó i dels sants de la nostra diòcesi, i d'entre ells sant Antoni Maria Claret, nascut a Sallent, gran evangelitzador des de la caritat: «La caritat de Crist ens empeny». Poso la visita pastoral, totes les comunitats i la meva persona i missió en mans de Maria, Mare de l'Església, en l'advocació de la Mare de Déu de Fucimanya i en la titularitat de tantes parròquies de l'arxiprestat del Bages Nord.

Així sigui.

> FUNERAL DE MN. PERE FRADERA I MARCET

Homília pronunciada a la parròquia de Sant Jaume de Calaf el dia 4 de febrer del 2011.

Ef 1,3-10 / Sal 22 / Mt 5,1-16

Acabem d'escoltar la Paraula de Déu que enmig de la nostra assemblea ha estat proclamada com a Paraula de Vida. Sempre la Paraula de Déu ens parla en el més pregon del nostre cor; però, ací i ara, té especial resonància. El nostre estimat Mn. Pere Fradera i Marcet va expressar el seu desig que aquestes lectures de l'Esriptura santa fossin proclamades en la missa-funeral que se celebrés pregant per ell, per encomanar-lo a l'amorosa misericòrdia de Déu, el nostre Pare.

Arribar al més íntim del cor d'una persona és impossible. Ni cada un de nosaltres no coneix el seu cor del tot! Solament el Senyor coneix el nostre cor! Per això parlar avui del nostre germà que ha estat cridat a la casa del Pare, i fer-ho amb tota la veritat, a mi se'm fa impossible. Perquè reconec que el Pere és una persona amb gran riquesa i amb una vida plena de sentit i de coherència. Perquè Mn. Pere Fradera ha estat un lluitador. Ell estimava molt, i el seu amor era d'obres concretes i sense donar-se importància. Els qui heu estat prop d'ell, ben segur que sou testimonis de la seva estimació expressada en mil detalls. Ell ha estimat i s'ha fet estimar i ha procurat d'ensenyar a estimar els qui tenia al seu voltant.

Mossèn Pere ha estat sempre un home inquiet, sempre en camí. Ell entenia que la vida és un pelegrinatge i que per a fer camí cal portar la motxilla lleugera i el calçat senzill. Per a fer el camí de la vida cal viure amb senzillesa i pobresa, perquè, com Job, *hem de tenir clar que vaig sortir nu de les entranyes de la mare i nu hi tornaré. El Senyor ho dona, ell mateix ho pren. Beneït sigui el seu nom!* (Jb 1,21).

Mossèn Pere, fiant-se de les paraules del Senyor *no tingueu por* s'ha llançat, manta vegada, a iniciatives agosarades per proposar l'evangeli o ha afrontat trams difícils del camí de la vida. Ha estat un home de fe que ha mirat de fit a fit el misteri del dolor, de la feblesa, de la malaltia, de la mort; aquells grans interrogants que la vida ens planteja. Des de la fe s'ha posat en mans de Déu i amb expressió quasi d'infant ha compartit el misteri d'un Déu que, silenciós, es fa present en les foscos per deixar el bàlsam de la seva pau en el cor sofrent de l'home. Ho ha fet amb el gest, amb la paraula, amb els escrits.

Mossèn Pere ha viscut una fe austera i confiada, forjada en el silenci, en el rumiament de la vida a la llum de la Paraula; una fe celebrada i compartida en la litúrgia de l'Església, casa de comunió, de trobament entre Déu i l'home per guarir-lo de les seves ferides i omplir-lo de la seva vida, lloc des d'on Déu ens empeny a l'encontre dels altres, especialment els més necessitats.

Germans, per tot això m'apropro amb temor i respecte a la Paraula que ens ha estat proclamada, per escoltar aquell que és la Paraula eterna de Déu, que en la veu de l'Església ens parla a tots nosaltres. Sempre la Paraula ha de ser escoltada en la comunió de l'Església. I en ella totes les veus que l'Esperit fa sorgir en la lloança i en la vida de caritat són una harmoniosa veu, que no vol fer res més que cantar la grandesa de Crist i del seu amor envers la humanitat.

I dins aquesta harmonia també el record agraït per mossèn Pere, el record ple de paraules de saviesa que brollaven dels seus llavis, el record ple del testimoni de la seva vida són també per a nosaltres, en el dolor per la seva mort i la separació, una veu clara que ens ajudarà a comprendre la Paraula de Vida que el Senyor ens dona avui.

Sant Pau, en les primeres paraules de la seva carta als Efesis, expressa la seva benedicció a Déu, amb un càntic ple d'agraïment per l'obra que Déu, en el seu Fill Jesucrist, ha fet a favor de tota la humanitat. L'obra de Déu té una sola raó: l'amor. La vida és una benedicció de Déu. La família, el poble, la terra, el país, la comunitat parroquial, l'Església, totes i cada una de les persones que el Senyor posa en el nostre camí... tot és una benedicció de Déu.

Sant Pau beneeix Déu perquè ens ha omplert de benediccions. El qui reconeix que tot el que és i el que té és benedicció de Déu no

pot fer res més que beneir el qui és la font de totes les benediccions. Però també la benedicció a Déu, reconeixent els dons, ens porta a descobrir el que som nosaltres. Hem estat cridats a l'existència en Crist i en ell hem estat elegits abans de crear el món. El designi de Déu, ple d'amor, pensava en tots i cada un de nosaltres abans que el món fos creat. No existim com a fruit de l'atzar ni per un joc de probabilitats. Existim perquè som estimats. I la nostra vida troba la seva plenitud quan deixem que l'amor de Déu arribi als nostres cors i quan deixem que l'amor de Déu passi pel nostre cor i arribi als nostres germans.

Però l'amor de Déu per nosaltres no és un mer sentiment —en ell tot és veritat—, sinó que el seu amor per nosaltres s'expressa amb la realitat punyent i desafiant de la vida oferta en la creu del seu Estimat, el seu Fill etern, la seva Paraula eterna. Nosaltres hem estat rescats del poder del pecat i de la mort *amb el preu de la seva sang*. Per això l'amor en veritat és l'amor del qui *dóna la vida pels seus amics* (Jn 15,13).

Sant Pau sap que, a ell i a tots els qui creuen en Crist, Déu els ha donat a conèixer el secret que dóna sentit a la vida de la humanitat, de tots i cada un dels homes: *unir en Crist tot el món, tant el del cel com el de la terra*.

Germans estimats, a aquest misteri, que és Crist, el nostre germà, Mn. Pere Fradera,

es va lliurar amb tot el cor, amb totes les seves forces. I ho va fer en tots els ministeris encomanats. Un ministeri al qual ell es donava en la recerca contínua, en el camí esperançat sabent que la meta existeix, que Crist es dóna amb plenitud al qui el cerca en la humilitat i en la sinceritat. En la seva vida sacerdotal, en la seva vida cristiana no volia res més que cada persona que Déu posava en el seu camí trobés en Crist el sentit de la seva vida. La seva benedicció era que les persones es descobrissin plenes de la benedicció de Déu. I això, com ja ho he expressat, ho feia amb la paraula sàvia, però sobretot amb la caritat atenta.

Les paraules de l'evangeli que hem escoltat són l'inici del Sermó de la Muntanya. Jesús mira els seus deixebles, els qui l'escolten prop del llac de Galilea. I, tot mirant-los, les seves paraules, les que hem escoltat, els descriuen. Ells són pobres, tenen fam, ploren, són odiats i perseguits. Aquests són els seus deixebles, aquests són la seva veritable família.

I quan nosaltres escoltem les paraules de Jesús veiem amb claredat que els criteris del que el món anomena felicitat queden capgirats. Perquè l'escala de valors de Déu és ben diferent de la del món. Els qui el món considera pobres i fracassats són en veritat benaurats i beneïts, perquè, malgrat totes les seves sofrències, estan en la joia i l'alegria que el món mai no pot donar.

Quan l'home comença a veure des de Déu i a viure des de Déu; quan deixa que Jesús sigui el seu company de camí; quan no posa la seva esperança ni en les seves qualitats, ni en la seva saviesa, ni en les seves forces, ni en les seves obres, sinó que intenta de viure el que ens diu sant Pau en la primera carta als Corintis: *Déu, per confondre els savis, ha escollit els qui el món té per ignorants; per confondre els forts, ha escollit els qui són febles als ulls del món. Déu ha escollit gent que no compta, els qui el món menysprea; ha escollit els qui no són res per anul·lar els qui són alguna cosa. Així ningú no es pot gloriar davant de Déu. És gràcies a ell que vosaltres esteu units a Jesucrist, ja que Déu ha fet d'ell la nostra saviesa, la nostra justícia, la nostra santificació i la nostra redempció, perquè, tal com diu l'Escriptura, si algú es gloria, que es gloriï en el Senyor (1Co 1,27-31);* quan una persona intenta de viure d'aquesta manera, ja es fa present en el món el Regne que ha de ser definitiu. L'esperança de la vida plena i eterna fa brollar l'alegria en el més pregon del cor del qui confia en Déu, malgrat les tribulacions.

El qui viu així és *sal de la terra i llum del món*. El qui es deixa captivar per Crist no té cap altre deler que viure la vida de Crist. La seva única riquesa és Crist, tota altra cosa la considera escòria comparada amb el coneixement de Crist (cf. Fl 3,8). I no vol res més sinó que glorifiquin el Pare del cel, no cerca la seva glòria ni la seva fama. El testimoni que el nostre germà ens ha deixat en

la seva vida de servei sacerdotal i en la seva malaltia viscuda sacerdotalment, ha estat per a tots nosaltres, i especialment per als qui heu conviscut amb ell, de llum en Crist.

Després de llarga i dolorosa malaltia, Mn. Pere Fradera moria al matí del dia en què l'Església celebrava la festa de la Presentació del Senyor. Aquell dia els cristians encenien en les nostres mans les candeles que expressaven la llum que és Crist. Jesús és la llum del món i, en ell, nosaltres som la llum del món.

La vida per aquest món del Pere acabava en el dia en què nosaltres encenem els ciris. I per contrast pensàvem que la seva llum s'apagava per a nosaltres en aquell dia. Però el qui mira la mort amb la certesa de l'esperança en l'amor de Déu no pot deixar de veure que la llum de Mn. Pere Fradera no s'ha apagat. I no solament perquè resta en el nostre cor, sinó perquè, com diu la profecia de Daniel: *Els assenyats resplendiran com la llum del firmament, els qui n'hauran portat molts per camins de justícia brillaran com les estrelles per sempre (Dn 12,3).*

Germans, no deixem que el dolor ens faci perdre la mirada de l'esperança. Encomanem Mn. Pere Fradera, que tant de bé ens ha fet, a la misericòrdia infinita del nostre Déu. Que l'amor misericordiós de Déu el purifiqui de les restes dels pecats i mancances que pel camí de la vida se li hagin pogut posar en el cor. L'encomanem a la intercessió de

santa Maria, mare de l'Església i mare dels sacerdots, perquè sigui veritat plena per a ell el que tantes vegades va pregar ple de confiança dirigint-se a Déu, el Bon Pastor: *La vostra bondat i el vostre amor m'acompanyen tota la vida, i viuré anys i més anys a la casa del Senyor. Amén.*

GLOSSA SETMANAL

LA FAMÍLIA, SANTUARI DE LA VIDA

La família és en la concepció cristiana –i, per tant, profundament humana– el santuari de la vida i de l'amor. El misteri del Fill de Déu en el si d'una família humana ens parla de la grandesa de la família en el signifi de Déu. Déu en la seva creació amorosa de la humanitat ha volgut que sigui en el si de l'amor dels pares, en el si de l'amor de la família, que una persona neixi, creixi, s'eduqui i aprengui les virtuts fonamentals per a tota la seva vida. La saviesa del Déu que és amor ha volgut que sigui l'amor dels pares i de la família el que acompanyi la persona en els moments fonamentals de la seva formació i durant tota la seva vida.

La família és el lloc fonamental de l'educació. Per això mateix entenem la gran importància que la família té per al futur d'un poble. L'Església és ben conscient d'aquesta veritat. I no pot fer res més que, escoltant la veu del Creador, defensar la família i recordar els principis fonamentals que la regeixen per al bé de la família mateixa i de

tota la societat: la família es constitueix des de la base de l'amor i de la donació mútua dels esposos, l'home i la dona; la unió dels esposos és indissoluble; la vida humana, els fills, han de ser acollits en el si de l'amor dels esposos en la «paternitat responsable».

Mirant la nostra realitat ens adonem que la població es va envellint. Cal valorar positivament i agrair el fet que l'esperança de vida, amb l'ajut de la medicina i l'atenció, sigui més alta. Alhora cal dir que, entre nosaltres i des de fa molt temps, hi ha una manca de naixements. La taxa de natalitat és molt baixa. Sense pretendre acusar ningú en concret, cal constatar una gran manca de fecunditat generosa entre els matrimonis cristians. I un poble sense fills és un poble sense futur.

Certament que la «paternitat responsable» demana realisme, demana generositat, demana dedicació, demana oblidar-se d'un mateix. És podria pensar que complica la vida. Però l'alegria de la vida, del fill que creix, dóna tant que, en l'amor i des de l'amor, tota càrrega es torna dolça.

Una arrel del fenomen de la baixa natalitat és la «mentalitat anticonceptiva». Aquesta mentalitat creix a partir de l'hedonisme i la irresponsabilitat respecte a la sexualitat humana. L'acte sexual com a expressió de l'amor conjugal dels esposos té per la seva naturalesa un significat d'obertura a la vida. La mentalitat anticonceptiva exclou per